

фе зарадъ тебе. — Пій тука !

Мар. Азъ немогъ да пійъ ракукъ; чюли еднижъ !

Пейк. (Замахва) Видишь ли го ?

Мар. Педъй, молю ти ся, ще пійъ (пие, па послъ ся потърсѣхъ).

Пейк. Не е ли по-хубаво отъ кафето ? — Па днесъ ще омыешъ и стаѣтъ.

Мар. (Скачя) Какво ?

Пейк. (Замахва съ кашия. Марія сядя) — Не тя ли е срамъ ? — Искашь да си чорбаджийка, и туку ся дърлишь като циганка. — Виждь ! безъ малко щяхъ да забравѣхъ. — Пъно ! днесъ еснафътъ ще има тефериць. — Глѣдай малко да ся подюсдисашъ, че да мя придружишь.

Мар. Какво ? азъ ли да идѣ на тефериць съ слѣпци-тъ ?

Пейк. Тамъ ще бжде и снаха ми Стояна. — Днесъ си пере шяпкѣтъ. Знаешъ, то нѣма да е свършенъ тефериць, ами една наша лонджя.

Мар. Никакъ неотивамъ азъ. По-добрь умирамъ тука, а не да ся смѣе свѣтътъ съ мене.

Пейк. Мари жена ! что е туй отъ тебе днесъ ?

Мар. Азъ, която нѣвга съмъ глѣдала чорбаджииргены прѣзъ раменъ, днесъ съ бутушарытъ, да идѣ на тефериць. По ми е драго, да пукнѣхъ, отъ колкото да земѣ тоя укоръ отгоръ си. Ихъ Боже ! — Какво ся прави съ мене !

Пейк. Белки наистиннѣ нещешъ сега ?

Мар. Ако ты си такъвъ, да водишь слѣпци-